

Carta Internațională a Muzeelor Memoriale

Introducere

Muzeele memoriale au răspunderea de a proteja demnitatea victimelor împotriva oricărei forme de exploatare și de a se asigura că, dincolo de lecțiile convenționale de istorie, interpretarea evenimentelor politice inspiră gândirea critică și independentă despre trecut.

De aceea este timpul ca muzeele memoriale, ca formă unică a muzeelor de istorie contemporană, să ajungă la o formă de cooperare între ele, la nivel național și internațional.

A fost creat cadrul organizațional necesar pentru un consorțiu internațional.

Misiunea *International Task force for Holocaust Education, Remembrance and Research* este de a susține instituțiile ce comemorează victimele regimului nazist și de a susține păstrarea sit-urilor istorice, a surselor și a artefactelor în spiritul și rațiunea Declarației de la Stockholm.

Misiunea Comitetului Internațional pentru Muzeele Memoriale (IC MEMO) prin integrarea sa în Consiliul Internațional al Muzeelor (ICOM) este de a onora principiile universale, de natură etică și politică ale Cartei ONU și de a ajuta la conservarea patrimoniului cultural. IC MEMO funcționează ca o organizație-umbrelă pentru multe muzee memoriale localizate în Europa, Africa, America și Asia, dedicate victimelor tiraniei de stat.

Carta

Aceasta este o carte a muzeelor memoriale internaționale, orientată către Declarația Universală a Drepturilor Omului și către principiile etice ale ICOM. Principiile generale ale comemorării în muzeele memoriale sunt:

1. O cultură comună a rememorării nu poate și nu trebuie să fie decretată. Date fiind experiențele istorice foarte diferite, muzeele memoriale ar trebui să accepte coexistența unor imperative comemorative, îndreptate spre culturi comemorative pluraliste. Instituțiile ar trebui să aibă drept obiectiv cooperarea în loc să încurajeze competiția, care ar putea duce la o confruntare pentru dominare. Dacă este vorba despre o activitate de tip practic, o cultură comună a comemorării ar putea să se dezvolte treptat dintr-o multitudine de inițiative descentralizate.
2. O cultură pluralistă a comemorării necesită și un set comun de valori pozitive. Acestea există deja în declarația privind drepturile omului și drepturile civile.
3. Muzeele memoriale, ca muzee de istorie contemporană, sunt mai ales implicate în comemorarea crimelor comise împotriva minorităților. Din acest motiv statele actuale, guvernele și comunitățile locale au o mare responsabilitate față de muzeele memoriale și ar trebui să le conserve acestora colecțiile și să le asigure cel mai înalt grad de independență față de directivele politice. În același timp, muzeele

memoriale trebuie să se ancoreze în societatea civilă și să facă un efort special pentru a integra minoritățile.

4. Muzeele memoriale moderne sunt muzee de istorie contemporană, ce au o misiune specială în domeniul educației umanitare și civice. Muzeele memoriale vor putea să se impună în fața intereselor și lobby-ului politic doar dacă vor atinge un nivel înalt de calitate a activității, infrastructurii și organizării de personal.
5. Decizii importante în cadrul unui muzeu memorial, precum cele privind conținutul, materialele educative și conceptul, ar trebui luate mai ales în baza unei discuții deschise, neierarhice și pluraliste cu supraviețuitori, membri ai comunității academice, lobby-iști și alte grupuri sociale implicate. Activitatea unui muzeu memorial este, în principal, una științifică. Instituțiile de stat și sponsorii privați trebuie să accepte acest fapt.
6. Informația transmisă prin intermediul expozițiilor, publicațiilor și al proiectelor educaționale, referitoare la evenimente istorice, ar trebui să evoce empatia cu victimele, indivizi și grupuri care au fost ținte precise ale persecuției. Interpretarea ar trebui să evite comemorarea sub forma răzbunării, urii și resentimentelor între diferitele grupuri de victime.
7. Experiențele istorice trebuie integrate în contexte istorice fără a minimaliza suferința personală a indivizilor. Integrarea evenimentelor istorice ar trebui să aibă loc la nivelul cercetării istoriei moderne și contemporane și să onoreze principiile academice ale discursului și perspectivelor multiple.
8. Perspectiva făptuitorilor trebuie să fie luată în considerare. Făptuitorii nu trebuie demonizați, dar ideologia, obiectivele și motivația lor trebuie utilizate pentru a oferi o explicație acțiunilor lor. Aceasta include atât mecanismele instituționale și sociale, cât și biografiile individuale ale făptuitorilor. Capacitatea de a pune sub semnul întrebării propria perspectivă ia în calcul și posibilitatea includerii propriei imagini și a propriilor fapte în prezentarea despre „ceilalți”. Grupul foarte larg și diversificat de martori trebuie tratat de o manieră similară.
9. Muzeele memoriale localizate în situri istorice în care s-au comis crime împotriva umanității oferă o oportunitate pentru a dezvolta educația istorică și civică, dar există și numeroase riscuri implicate. De aceea muzeele memoriale trebuie să își orienteze activitatea nu atât spre un acord privind conținutul, cât spre principii universale. Potrivit acestor principii, vizitatorii nu trebuie să fie copleșiți sau îndoctrinați, viziunea subiectivă a indivizilor trebuie să fie respectată, iar subiectele controversate trebuie tratate ca și subiecte controversate.
10. Muzeele memoriale, în calitatea lor de muzee de istorie contemporană, sunt mereu angajate în criticarea propriei istorii, pe care trebuie să o integreze în istoria mai largă a propriei culturi comemorative. Conștient fiind de curentele actuale de gândire, aceste instituții ar trebui să își orienteze prezentările spre interpretări curente ale trecutului, rămânând în același timp ancorate în adevărul evenimentelor istorice.